

“Voor de kleutertjes ben ik gewoon juf Leentje”

Vrijwilliger met beperking Leen Hertogen helpt mee op kleuterschool GO SHIL!

Leen Hertogen (32) werd te vroeg geboren en kreeg vlak na haar geboorte een hersenvliesontsteking. Daar hield ze een fysieke beperking en een zware leerstoornis aan over. Toch belet dat haar niet om zich vrijwillig in te zetten voor twee scholen.

Dat Leen ook een zware leerstoornis had, was iets dat de dokters pas ontdekten toen haar schoolcarrière er al bijna op zat. “Ik heb tijdens mijn jeugd altijd het gevoel gehad dat er iets mis was met mij”, vertelt Leen. “Ik zat in het ASO, maar moest heel hard werken om alles geleerd te krijgen. Op zich misschien niet zo abnormaal - er zijn veel kinderen die hard moeten werken voor school - maar ik voelde gewoon dat de inspanningen mij psychisch en fysisch helemaal uitputten.”

Diagnose: een niet-verbale leerstoornis

Ook haar ouders merkten dat er iets niet klopte. Maar de leerkrachten wimpelden hun ongerustheid af met 'Leen haalt toch goede punten?'. Tot Leen op haar achttiende getest werd. De diagnose: een niet-verbale leerstoornis (NLD). "Dat betekent dat ik veel behoefte heb aan een duidelijke planning en structuur. Ik ben overgevoelig aan prikkels, waardoor ik snel heel vermoeid ben", legt Leen uit.

NLD wordt in het onderwijs niet snel herkend omdat het kind op zich, met zijn goede verbale vaardigheden, heel 'normaal' lijkt. Daardoor worden de capaciteiten van een kind met NLD vaak veel te hoog ingeschat en wordt er te veel gevraagd van dat kind. Dat kan ernstige gevolgen hebben voor de emotionele stabiliteit.

"Mensen overschatten mij soms, omdat mijn stoornis niet fysiek zichtbaar is. Dat maakt het moeilijk."

"Ik heb het psychisch enkele jaren heel moeilijk gehad, omdat ik in al die schooljaren zo vaak en zo veel over mijn grenzen ben gegaan. Zelfs mensen die weten dat ik NLD heb, overschatten mij soms nog. Het is ook wel moeilijk want je ziet het niet aan mij."

Leens stoornis maakt het onmogelijk voor haar om mee te draaien in een normale werkomgeving. "Te veel druk, te veel prikkels, te weinig structuur ... Zelfs deeltijds werken is voor mij geen optie zonder mij te veel uit te putten. Maar ik wou ook niet niks doen. Dus heb ik mijn stoute schoenen aangetrokken en ben ik naar GO SHIL! gestapt met de vraag of ik daar een paar uurtjes per week vrijwilligerswerk mocht doen in een van de kleuterklasjes."

Een droom die uitkomt

Het was altijd al Leens droom om met kleuters te werken. Bij GO SHIL! reageerden ze eerst verrast, maar ze wouden wel eens kijken of het mogelijk was en of iemand van de juffen dat zag zitten. En ja hoor, juf Ann was meteen te vinden voor het idee.

“Het was alsof het zo moest zijn”, glundert Leen. “Het klikte meteen tussen ons. Juf Ann is iemand die heel gestructureerd te werk gaat. Ik heb ook altijd duidelijk gezegd dat ze mij heel doelgerichte, goed omschreven taken moest geven. Ondertussen ga ik al negen schooljaren lang elke donderdag helpen bij haar in de klas, en we zijn een schitterende tandem.”

Kleine prinsjes en prinsesjes in de poppenhoek

Leen zorgt onder andere voor het poppenhoekje. “Elke donderdag neem ik een groepje kinderen onder mijn hoede in de poppenhoek. Dat hoekje is door de jaren helemaal uitgebreid en is echt - al zeg ik het zelf - prachtig om te zien. Ik hoor ook steeds meer van ouders dat de kleutertjes er honderduit over vertellen. Dat doet deugd.”

“Wat ook heel fijn is, is dat ik voor de kinderen gewoon juf Leentje ben”, gaat Leen verder. “Zij zien mij niet als een vrouw met een beperking. Voor hen hoor ik er gewoon bij. Ook voor de andere kleuterjuffen ben ik gewoon deel van het team. Erbij horen, en zich gewaardeerd voelen is voor een vrijwilliger ontzettend belangrijk!”

"Je gewaardeerd voelen als vrijwilliger, dat is zó belangrijk"

Ondertussen gaat Leen ook twee halve dagen helpen in het Atheneum. Daar doet ze administratieve taken op het directiesecretariaat.

